

VADÁSZ János

Balatongyörök

csillámló víztükör fölé emelkedik
búcsútlan illan el – hűtlen szerető a pára

ősz van a tavon átüt a korareggeli aranyfény
fent sárgul szélesedik a becehegyi ösvény
téged hív lebbenő égbe szállna

de a zöld-fekete földre közönyt hint a fehér ég
s te tudod a szép nem igaz – az igaz nem szép
létünknek nincs harmóniája

magányos csónakod zafírszín csendben ring
átlátszón tiszta a víz – az öbölmederben lent
hatalmas öreg harcsa pihen

tetszhalott tűzhányóidra vak szemeit ráemeli
bölcs feje biccent – visszaint